

Reflecții legate de volumul autorului Sandu Frunză -Dulcea mea toamnă- apărut la editura Neuma

Any Drăgoianu

Slăvit să fii, Tu, Doamne, că nu pedepsești poeții după toate nelegiuirile lor!

cea dintâi aș fi eu...
rușinată și plânsă sub crucea Ta
numărând picăturile de sânge
căzute pe pietrele colțuroase
îți mulțumesc că ești milostiv
și mai îngădui poeziilor rătăciri

Tu mi-ai trimis o oglindă
să nu uit trecutul
în care am săvârșit atâtea nebunii poetice
Mi-ai trimis *Dulcea mea toamnă*
să mă tulbure alergarea lumească
a unui suflet nehotărât
între pământ și cer
alege pământul
înfruptându-se din toate plăcerile lui
își numără muzele
îspitind cu versul său în stânga și în dreapta
mulțumesc pentru oglinda aceasta
Doamne
mi-aș tăia degetele acum
mi-aș pune inima între spini
pentru toate rătăcirile mele
însă nu ar fi de ajuns
nicio mutilare

Tu mă îndemni să-i spun poetului
să treacă hotarul că lumea
inevitabil se va prăbuși
iar sufletul său trebuie să-și găsească liniștea
lângă *cedri Libanului*
să numere stelele într-o singurătate apoasă
căci atunci îi vei vorbi deslușit

ah! Doamne
mâna Ta pe umărul lui îl va trezi la realitate
dar dă-i timp cum mi-ai dat și mie
lasă-l să te caute
după ce iubitele îi vor deveni păsări
îl vei ierta nemeritat
cum m-ai iertat și pe mine

poeți și noi
Doamne
cu o foame teribilă de glorie lumească
răstignindu-te pentru a nu știu câta oară
poeți și noi
Doamne
cu lanțuri care au ruginit în jurul inimii
așa venim azi înaintea Ta
iartă-ne